

Валери Иванов

Болка

Ти си тръгваш внезапно и мокра.
Истерично затръшна вратата.
А пък мен непрестанно ме чопли
затаената болка в душата...

Ти си тръгваш – въбесена и чужда.
Сякаш нищо сме нямали двама.
Всъщност права си – нямаше нужда
да разиграваме сапунена драма.

А навън е студено и влажно.
Без звезди, без луна е небеса.
Но сега и това не е важно,
моя скъпа, красива контесо...

Дълго мисля над твоите думи,
над обидите – пошли и злъчни,
и над моите шутовски глуми
през годините тягостни, мъчни...

Аз ти вярвах безропотно, мила,
исках ти да родиш моя син,
да ми бъдеш опора и сила,
и през гроб да останем – един...

Колко ноци си спала дълбоко,
за да гасна по пътя си черен...
Извървя с мен живота широко.
Бил съм спял... и неистово – верен!

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11098>]